

La immigració des d'ací

A qui fa por la immigració? Aquest interrogant obre el dossier sobre la immigració als Països Catalans a què dediquem la nostra portada d'aquesta setmana. Hi plantejarem una qüestió tan important com la dels moviments migratoris. Però tractar un tema com aquest des d'un punt de vista tan fred i asèptic com siga possible i denunciar alhora les manipulacions de què és objecte no és una tasca fàcil.

Les migracions, un fenomen trasbalsador però alhora indissolublement lligat a tots els períodes de la història de la humanitat, mai no havien estat tan tractades i estudiades com ara, però potser mai no havien estat tan utilitzades políticament. Pot Europa, continent que ha inundat amb els seus emigrants les dues amèriques i que ha deixat una presència més que marcada a la resta del món, alterar-se ara quan rep la resposta demogràfica del tercer món?

Situar-los en la història i en el context mundial, que és, en definitiva, on es produeixen aquests moviments, és l'única manera de no caure en interpretacions parcials i partidistes que han tingut ja com a efecte importants brots de racisme i xenofòbia en molts països d'Europa.

Per als Països Catalans, el fenomen té una altra lectura necessària. Arrossegats pel corrent general, els opinadors i els analistes comencen a llançar crits d'alarma social davant l'arribada de contingents de població, encara molt escassos, del tercer món. Es discuteix sobre identitat, sobre integració i sobre respecte. Però no es té en compte el percentatge tan ridícul que aquesta població representa respecte al total de residents no nascuts al nostre país. L'arribada massiva de desenes de milers de persones procedents de diverses regions de l'estat espanyol al Principat i el País Valencià sobretot –també a les Illes Balears, però en menor mesura– durant les dècades dels seixan-

ta i setanta, no poden desvincular-se de cap estudi que pretenga analitzar amb rigor aquesta problemàtica.

La conservació de la identitat nacional, de la llengua, la integració dels nousvinguts i el respecte als seus costums no són problemes nous per a nosaltres. De fet, l'arribada dels Països Catalans a la democràcia es fa enmig d'aquest procés brutalment silenciats pel règim. Resulta totalment fals analitzar l'emigració dels marroquins, posem per exemple, a Catalunya, com si el país de rebuda fóra una unitat compacta i ferma i no estiguera encara paitant les conseqüències d'una importantíssima arribada de població forana i el seu procés d'integració. Els Països Catalans, a més, no són un estat i es veuen obligats a acceptar polítiques sobre estrangeria i asil marcades des de Madrid i París. Al capdavant, són els mateixos que defensen que és discriminatori fer divisions entre nascuts dins i fora dels Països Catalans –"perquè tots som espanyols"– els qui posen el crit al cel amb més contundència quan els altres són marroquins no castellans. Si tots poden ser catalans, si l'arribada dels obrers castellans, andalusos, aragonesos, a les fàbriques de Barcelona o Val-

lència va crear un grau de tensió mínima en relació amb el nombre total de desplaçats, per què ara uns pocs africans causen tan gran polèmica?

La resposta és fàcil i té un clar component racista. Els africans no són blancs, ni cristians, ni europeus, per això, tot i que siguem molt pocs, són problemàtics. Aquesta interpretació genera, inevitablement, discursos crispats.

La perspectiva nacional, el record del procés d'immigració esdevingut al nostre país en les darreres dècades, ens resulta molt útil per asseurens l'ambient i situar, amb les dades en la mà, el procés de la immigració actual en les seues dimensions reals. La resta no són més que visions esbiaixades, de dubtosa condició moral. ■

“El record del procés d'immigració esdevingut al nostre país en les darreres dècades, resulta molt útil per serenar l'ambient i situar la immigració actual en les seues dimensions reals.”